

אמר רבי יוחנן המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו – ruled; רבי יוחנן
One who picks up a מציאה for his friend, his friend acquires it

OVERVIEW

will explain that the rule of קנה חבירו קנה מציאה לחבירו does not contradict the rule of תופס לבע"ח במקום שחב לא קנה.

anticipates a difficulty:

ואף על גב דאית ליה לרבי יוחנן בפרק הכותב (כתובות דף פד,ב ושם דיבור המתחיל ואמר) –
And even though ר"י maintains in פרק הכותב –

ובפרק קמא דגיטין (דף יא,ב ושם דיבור המתחיל התופס) תופס לבעל חוב לא קני –
And in the first פרק of גיטין מסכת that a תופס לבע"ח is not קונה, so how can he maintain here that קנה חבירו קנה מציאה לחבירו?!¹

– תופס לבע"ח לא קני ר"י maintains that the ruling of קני חבירו תופס לבע"ח היינו דוקא דלא שייך מגו דזכי לנפשיה דאין הלוא חייב כלום לתופס –

Is valid only specifically in a situation where the idea of לנפשיה is not applicable for instance in the case of a loan where the לוא does not owe anything to the תופס, hence the תופס cannot grab from the לוא for himself –

אבל במציאה דאיכא מגו קנה:
However by a מציאה where there is the concept of 'מגו דזכי לנפשיה וכו' (for he could have acquired the מציאה for himself) then his friend is קונה the מציאה.

SUMMARY

distinguishes between תופס לבע"ח (where there is no מגו) where he is not קונה, and תופס לחבירו (where there is a מגו) and therefore he is קונה.

THINKING IT OVER

1. If לוי owes one hundred זוז to שמעון and two hundred זוז to ראובן (and he also owes יהודה three hundred זוז); can שמעון be תופס from ראובן on behalf of לוי (and how much)?²

2. Can we differentiate between the חב לאחריים by a מלוה and by a מציאה?³

¹ The גמרא previously cited the view of ר"נ ור"ח that קנה חבירו לא קנה מציאה לחבירו because they maintain תופס לבע"ח במקום שחב לאחריים לא קנה. It should follow that ר"י who also agrees that קנה חבירו לא קנה מציאה לחבירו, should also rule that קנה חבירו לא קנה מציאה לחבירו!

² See אמ"ה # 107-8.

³ See בל"י אות שח.